

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056758272/facsimile.pdf (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

fejende — i en Robe, der var som Bøgens lige udsprungne silkeflossede Løv. Saa tynd var den i Farven, at man troede at se helt igennem den; der var næsten ingen Krop i den, kun en fin og slank Svulmen. Og den lysegrønne Kjole luftede for de milde Sommerpust, og langs ned ad Siden flagrede Sømmen ud med en gylden Mæanderbort. Hun skred forbi med en safranfarvet Parasol, skjulende Hoved og Hals. Men forneden førtes to faste Fødder frem i Sko, der skinnede grønt og brunt som Bronze, og Sollyset lod Fodens kække Svang blinke frem i det blanke Skind.

Hun gik over Torvet, hurtigere end nogen anden, og i et Nu var hun svundet ind ad en Port.

Som et Pust af Skønhed var hun gledet over Torvet. Titus havde ikke set hendes Ansigt og sukkede uvilkaarligt: Saaledes gaar Skønheden En forbi, ukendt og ukendelig, som et Pust af Duft, der ikke lader sig fastholde, en Stemning, der aldrig kommer igen.

Han vandrede videre. Ofte greb han sig i at gaa ganske som de andre. Gik han paa Flisen og en anden foran, gled han uden at vide af det ind i det samme Fodslag som sin Forgænger og passede Afstanden.

Han faldt hen i Betragtninger over en Nakke,